

Tartalom

- Révai - egy mai diák szemével
 - A kiállítás megnyitása
 - Révai-emlékünnepe
 - 12 - de nem egy tucat - D
 - A Kisfaludy Napok eredményei 2000
 - Búcsúzik a 12.C
 - Kisfaludy Napok
 - Tanulmányi versenyek
 - Örülök, hogy révais vagyok
 - Játsszunk!
 - Révai-vetélkedő
 - Paraineszizmus
 - Akik jelenlétükkel
 - Emlékezés Hundertwasserre
-

Révai - egy mai diák szemével

Jövőre, mikor remélhetőleg egyetemista leszek, sokan meg fogják kérdezni tőlem, hogy hova is jártam gimnáziumba, amire én rávágom, hogy a Révaiba. Persze lesznek olyanok is akiket érdekelni fog, kiről is neveztek el iskolámat. Nagyvonalakban erre azt válaszolom majd, hogy Révai Miklós nyelvtudós, iskolaalapító, újságíró és költő volt, hazánk polihisztorja. De ki tudnám részletesebben is fejteni a kérdést:

Révai 1750-ben született a Torontál megyei Nagyszentmiklóson. Ha édesapja mesterségét folytatja, bizonyára kiváló csizmadia lett volna, de ő elkezdhette tanulni a piaristák szegedi gimnáziumában. Kecskeméten a piarista rend tagja lett és csak győri évei alatt lépett a világi papság státusába. Több helyen tanított: Veszprémben, Nagykárolyban, Nyitrán és Váradon. Ez alatt az idő alatt ABC, helyesírási és ékírási könyveket írt. Az ő nevéhez fűződik az első magyar építészeti tankönyv is, melynek címe: "A városi építésnek eleje". Írásaiban rengeteg szakkifejezést alkotott, magyarított. Verseskötete is megjelent a "Magyar alagya", azaz elégiáknak könyve. Nevelősködött Bécsben, Sopronban, Grazban, Pozsonyban pedig a Pozsonyi Magyar Hírmondót szerkesztette. 1784-ben jött Győrbe, és kisebb megszakításokkal 12 évet töltött városunkban. Három évvel később Mária Terézia rendeletére megalapította a Királyi Nemzeti Főbb Rajzoló Iskolát. Ő készítette el a tanításhoz szükséges elemi rajzmintákat magyar nyelvű szabályszerű feliratokkal, saját tankönyveit is az iskola rendelkezésére bocsátotta. Lelkesedését bizo-nyítja, hogy amikor 1790-ben a Szent Korona Bécsből Budára útján Győrben töltött egy éjszakát, Révai volt az ünnepség főszervezője, verset is írt az alkalomra: A hazatért koronának ünnepére címmel. 1793-ban tevékenységéért megkapta a helytartótanács és a bécsi építészeti akadémia dí-cséretét. Célja volt Tudós Társaság szervezése, a tudományok és művészetek terjesztése is. 1795-ben hagyta el Győrt, később Bécsben, Komáromban, Esztergomban dolgozott. Végül a pesti egyetem magyar tanszékének vezetésére kapott megbízást. A 90-es években dolgozta ki nyelvtudományi rendszerét. Két fő műve a Magyar Irodalmi Régiségek és Bővebb Magyar Nyelvtan. Kutatta és elemezte nyelvemlékeinket, annak tényeivel magyarázta az élő beszéd grammatikáját, felhasználva az összehasonlító nyelvészet módszerét. Állást foglalt a szóelemző írásmód mellett. Őt tekinthetjük a történeti nyelvészet alapítójának. Hogy mit jelenthet a róla elnevezett iskola tanulójának lenni? Egy olyan embert idéz elénk neve, aki szegény családból kiemelkedve, megőrizte magában az egyszerű ember szívósságát, kitartását. Élete akadályokkal volt teli, ő mégis mindent megtett céljai elérésért. Önfeláldozó munkája szorosán összefonódik a magyar nyelv, a kultúra történetével. Ha a Révai Miklós Gimnázium diákjainak csak egy kicsit is sikerül hozzá hasonló életet élniük, akkor Révai nem hiába küzdött az oktatásért, a művelődésért.

Kóbori Sarolta 12.B

A kiállítás megnyitása

Jubileumi hét keretében ünnepeltük Révai Miklós születésének 250. évfordulóját. Iskolánk diákjai nemcsak különböző szaktárgyi versenyekkel, pályázatokkal, hanem egy kiállítással is tisztelgettek a tudós nyelvújító előtt. Nem idegen ez a kezdeményezés, a tavaly elindult tárlatnak köszönhetően (s reméljük még számos hasonló esemény követi majd az "ösbemutatót"). S Révai nevével is szorosan összefonható, hisz ő nyitotta meg maga készítette könyvekkel a Megyeház utcában a Révai Miklós Gimnázium jogelődjének tekintett Királyi Nemzeti Főbb Rajzoló Iskolát.

A kiállítás március 3-án nyitotta meg kapuit a révais tanárok, diákok illetve egész Győr számára, nemcsak festészeti, képzőművészeti, grafikai témákkal, de különböző fotográfiákkal is. A diákok nagy része hobbi szinten vagy továbbtanulási szándékkal rajzoltat, festeget, fényképezget. Noha kevesen készülünk manapság művészi pályára, mégis számos tehetség ajánlotta képét a kiállításra. (A 7 kiosztott díj jelent valamit, nem!)

A profi szemével vizsgálva jónéhány érdekes technikai megoldást mutatnak a képek: az egyszerű ceruzával vagy szénrel készített tanulmányon át, egészen az akvarellig, ill. a selyemfestett képig. S egészen különálló egységként az üvegfestéssel is találkozhattunk.

Engem boldoggá tesz a tudat hogy bizonyos emberek bírnak azzal az Istentől kapott adománnyal, lehetőséggel, amit tehetségnek nevezünk. Tehetségnek ahhoz, hogy ne csak szavakban, írásban, hanem képi elemek segítségével foglalják keretbe mondanivalójukat. Hisz néha egy-egy ecsetvonás, egy sötétebb tónusú szín többet mond, magasabb szintű érzelmi mozgást indít el az egyénben, mint egy jól megfogalmazott, frappánsan összeállított barokk körmondat.

Ezúton szeretnék sok sikert, kitartást kívánni a leendő művészeknek vagy csak egyszerű pintereknek is. Szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy ők a mi osztály -, évfolyam- vagy iskolatársaink, s ennek tükrében érdemelnek annyit, hogy továbbra is érdeklődéssel fogadjuk munkáikat. S nemcsak az egyszerű közösséghez tartozás ténye miatt, hanem azért is, mert a művész kicsit önmagát, saját lelkének egy mozaikját mutatja be a kiállított műalkotással. S ez az őszinte gesztus nagy dolog!

Végül - de tényleg nem utolsó sorban - köszönet illeti Németh Attila tanár urat, aki valamelyest utat tud mutatni, alternatívát tud kínálni a révais diákok önkifejezésének.

Kiss Krisztina 12.B

Révai-emlékünnepe

Rangos eseménynek lehetnek résztvevői azok a tanulók, akik a Révai-emlékünnepeket választották. Én magam is kíváncsian vártam a nem mindennapi rendezvényt, melyet a Városháza dísztermében tartottak.

Az ünnepélyre meghívták a révais öregdiákokat, és mindazokat, akik munkájukkal segítették és segítik a gimnázium céljainak megvalósítását, illetve a jelenlegi iskolai évfolyamok képviselőit.

Az emlékülés ünnepi szónoka Áder János, iskolánk volt diákja, az Országgyűlés elnöke, beszédében kifejtette, hogy "nemzetközi versenyképességünkhöz, személyes és közös boldogulásunkhoz kiművelt emberfők sokaságára van

szükség, olyan tette kész, önmagunkban bízó emberekre, amilyen Révai Miklós volt." Ezután Federmayer István, a gimnázium baráti körének elnöke tartott Révai Miklós gazdag életpályájáról egy érdekes előadást. A névadó szellemiségét hozta közelebb hozzánk a 10. A osztály színvonalas irodalmi műsora is, majd XVIII-XIX. századi zeneműveket hallhattunk a gimnázium tanulójának előadásában: zongorán, fuvolán, hegedűn és hárfán.

Horváth Péter igazgató úrtól Révai- emlékérmeket vehettek át iskolánk egykori diákjai, Áder János és Balogh József ugyanúgy, mint egykori igazgatóink, Tamás Imre és Jankovits György, illetve Federmayer István, aki nemcsak mint egykori oktató érdemelte ki a kitüntetést, hanem mint Révai munkásságának kutatója is. Hasonló elismerést kaptak a gimnázium legönzetlenebb támogatói: Bán Antal úr, az ÉDÁSZ RT humánerőforrás igazgatója és Bozsaky János úr, az AUSTROTHERM KFT műszaki ügyvezető igazgatója. Révai emléklakettet vettek át az utóbbi 10 év országos tanulmányi versenyének első helyezettei: Kiss Róbert, Héray Zsuzsa, Horváth Szováti Karola, Németh Tibor, Horváth Roland, Szinger Éva, Erdős Adrienn, Szabó Jácint, Barsi Attila, Zábrádi Gergely és Gyenes Nóra. A fent említett személyek elsősorban a közelmúltban tettek meg mindent a révais eszmeiségért, de a beszédekben az is elhangzott, hogy mi, a jelen révais diákjai is sokat tanulhatunk az iskolaalapító és tudós nyelvész életéből: munkabírása, kitartása éppúgy példamutató ma is, mint anyanyelv szeretete.

Révai egész életében a magyar nyelv előrehaladásáért, elismertségéért dolgozott. Magyarország hamarosan az Európai Unióhoz csatlakozik, ezért úgy gondolom, nagyon fontos, hogy megfelelő nyelvi műveltséggel rendelkezünk. Be kell látnunk tehát mennyire igaz Révai gondolata: "Az emberi nyelv nem új tanulmány, hanem örökség, amit ismerni, ápolni, fejleszteni és terjeszteni kell."

Soós Adél 10.F

12 - de nem egy tucat - D

1988: Több megye különböző pontjain negyven hatesztendő kétségbeesett kisgyerek izgatottan lépi át az iskola küszöbét. De szépek, aranyosak és lelkesek is voltunk! 1996 tavasza: izgatottan várjuk a postást, beválogatást nyertünk-e korcsoportunk megyei válogatott csapatába, avagy más néven a "Nagymultú Révaiba". De nagyon büszkék is voltunk! 1996. szeptember: patinás iskolaudvar, megilletődött 14-15 évesek, és egy megnyugtató, modern fiatalos igazgató a mikrofon mögött. A szavakká formálódó hangok agyunkat sokkolják, érzelmeinket blokkolják. Hát létezik ilyen? Valóság az az iskola, ahol ilyen magas a tanulmányi átlag, a továbbtanulási mutató, és mi ide tartozhatunk? Elragadó kihívás ez vagy inkább menekülni kellene? Oldalvást vetett kutató pillantások, vajon kikkel fogunk egy osztályt alkotni, s ki lesz a "vezérünk", osztályfőnökünk, no és hol a vészkijárat? De sokkoló is volt ez az évnnyitó!

1996-2000. Az emlékezés filmje gyorsulni tûnik: ez a négy év pillanatként szállt el. Idegenekből nemcsak osztályközösség kovácsolódott, de őszinte egyéni barátságok is kötődtek. Az iskola közössége gyorsan asszimilált (értsd: befogadott) bennünket. Heterogén tudásszintünket a rutinos, sokat tapasztalt és sokat túrt tantestület megnyugtató magabiztossággal kezelte, majd homogenizálta "révais" szintre. Érettségi után specializálódhatunk, mely ugyancsak vonzó távlatokat nyit, és a csúcok ugyancsak kihívóak lehetnek, de általános műveltségünket jó lenne megőrizni révais tudásszinten.

Itt értünk gyermekből ifjú felnőtté, cselekvő- és vétőképtelenből felelős nagykorúvá. Kerestünk - sokszor önmagunkat is- és találtunk is nagyon sok mindent. Találtunk példakép számba menő nagy tanáregyéniségeket és őszinte barátokat, jó haverokat. Megtanultuk tisztelni a felnőtt értékrendeket és mindeközben öntudatos, büszke diákjai lehettünk tanintézményünknek. Köszönjük az iskolának,

hogyan befogadott, tantestületnek, hogy elfogadott, hogy tudásukat átadták, átültették belénk. Jó volt ide- és összetartozni, és most rossz, nagyon rossz elbúcsúzni. Hisszük és valljuk, hogy mi soha nem fogunk tudni elszakadni a Révaitól.

A mi életünkben meghatározó volt ez a négy év. Olyan alapokat kapunk, melyre bizton építhetjük életünket, további tanulmányainkat.

De talán az iskola életében sem csupán tizenkettő-egy tucat volt a mi D-nk. Volt év hogy a legjobb tanulmányi átlageredményt tudhattunk magunkénak és DeeDee és Dexter csak a balszerencse folytán bukott el, azáltal, hogy két szavazattal alulmaradtunk a diákdiri- választáson.

Rossz, nagyon rossz elmenni de megnövekedett tudásunk nagyobb felületen érintkezik a meghódítandó ismeretlennel és várnak az újabb kihívások, és talán a Révai is elvárja, hogy innen kilépve bizonyítsunk. Távozásunk után törekedni fogunk arra, hogy ne csak nekünk legyen feledhetetlen ez a négy év hanem ránk is büszkén emlékezhessenek révais tanár és diáktársaink.

A Tizenkettedik Dé

A Kisfaludy Napok eredményei 2000

	arany	ezüst	bronz
Diákírók, diákköltők	-	2	1
Szólóének, szólóhangszer	4	4	2
Diákszínpadok	1	1	1
Vers- és prózamondás	1	2	-
Néptánc, népzene	-	1	-
Honismeret, helytörténet	2	1	1
Képzőművészet	3	1	-
Összesen	11	12	5
Pontszám	55	36	5

Összpontszám/helyezés: 96/l.

Aranyérmeseink

Börzsei Lilla 10.A
 Nagy Bernadett 10.C
 Nagy Veronika 10.C
 Takács Klára 11.B
 C4 színpad
 Kovács Anna 12.F
 Nagy Szemere 12.B
 Melis Eszter 11.B
 Takács Boglárka (2x) 10.D
 László Ágnes 10.A

Búcsúzik a 12. C (csak másképp)

Nem tudom, hogy vagytok velem, de én valahogyan mindig kihagytam az Iránytű "Búcsúzik a 12.X" rovatának olvasását. Szerintem eléggé uncsi, mert ezek az irományok, szinte egy kaptafára készülnek. Pl.:

amikor először beléptünk a kapun...

amikor megláttam a "eléggé megijedtem"

az osztálykirándulásunk...

a tanáraink sokat segítettek a diákdiri-választáson

nagyon hamar eltelt ez a négy év blablaba...

Nem bírálni akarom ezeket a cikkeket, mert egyenként mindegyik kiváló, de csak azoknak igazán érdekesek, akik írták.

Ezért nem is akarlak titeket ilyesmikkel traktálni. Aki ismer minket, így is ismeri a legkedvesebb emlékeinket, aki pedig nem, azt szerintem nem is érdekli. Inkább, mint minden búcsúzó, megpróbálok néhány tanácsot adni.

Ez a négy év tényleg pillanatok alatt elrohant, úgyhogy fel a fejvel Elsősök!

Az első matek órán B. A. tanár úr azt mondta nekünk: "Nem tetszik itt? Nyugi már csak 4 év." Azt hittem ekkor, hogy soha nem érek a végére, és tessék mégis itt vagyok. Próbáljatok meg kihasználni minden percet és raktározzátok el jó mélyen az emlékezetetekben az élményeiteket! Szerintem nem azért jó iskola Révai, mert a statisztika szerint az ország x. legjobb gimnáziuma, hanem, mert évről évre klassz társaságok verődnek össze és egész jó hangulatban telnek a napok. Persze mindenkinek lehetnek rossz napjai: rengeteg dolgozat, rossz jegy... stb., de ezek hála Istennek elég ritkák. Biztos vagyok benne, hogy máshol sokkal rosszabb!

Használjátok ki ezt a röpké kis időt élmények gyűjtögetésére, jó nagy beszélgetésekre, sulis után az osztálytársakkal bulik... stb., de persze első a tanulás! Nagyon jó hangulatban telt el ez a négy év, rengeteg életre szóló tapasztalatot, élményt, emléket szereztünk, és sok baráttra tettünk szert. Hiányozni fog ez a légkör! Mindegyikötöknek legalább ilyen szuper vagy még szuperebb "révais diákságot" kívánok!

Pardavi Petra 12.C

Kisfaludy Napok

Ebben az évben is megrendezésre került a mindenki által nagyon várt és a hangos bemozdóból már jól ismert megyei verseny, a Kisfaludy Napok. Az idén március 18-ra és 19-re esett a megmérettetés, melyen ismét különböző kategóriákban lehetett indulni. Az aranyeső a milleneumi évben sem maradt el. A Révai ismét elvitte a pálmát, mint ahogy megszokhattátok. A verseny 4 helyszínén zajlott le, így a szólóének, szólóhangszer, kamarazene kategóriájában résztvevők a Richter J. Szakközépiskolában, a vers- és prózamondók a Lloydban, a könnyűzenei előadók a PSVMK-ban, míg a színjátszósok a BBMMK-ban üzenhettek hadat a megye többi középiskolájának. Az aranycsapat tagjai március 19-én, a gálán vehették át emléklapjaikat, míg az

ezüstösök és a bronzosok a verseny napján kapták meg a tavalyi színtől eltérő, kissé szürkés oklevelüket. Elárulhatjuk: szebb, mint a tavalyi.

A "nagy múltú" színpöröse (mint ahogy már megszokhattuk) ismét színvonalas játékkal kápráztatták el a zsűrit. Idén a C4 színpörő bizonyult a legjobbnak, Wenczel tanár úr vezetésével (jövőre indulhatok az Oscar-díjért), de a ReAktor, a PaThália Révaisok is megmutatták, hogy a színjátszást magas szinten művelik. A könnyűzenei kategóriában arany sajnos nem született, de kiemelhetjük a szuper produkcióval előrukkolt L'MBÉRIÁT, Lados Balázs bandáját (ha nem voltatok ott, akkor visszavonva), a Holló énekegyüttest és Écsi Tamást, aki már a Révai hetet záró gálán megmutatta fantasztikus tehetségét. (Hajrá Écsi! Drukkolunk, hogy felvegyenek!)

Szavalóink közül Kovács Anna nyerte el a 18 karátos arany oklevelet, de Babos Anikó és Szár Mária is elkápráztatta gyönyörű hangjával a közönséget. Azért a komolyzenéről se feledkezzünk meg. Jósvai Eszter és Schmidt Eszter bronzérmesek. Rakotomalala Myri-am, Orosz Norbert és Kajos Katalin ezüsttel, míg Takács Klára arannyal távozott a versenyről. Az idén Börzsei Lilla (10. A) csodálatos (zongora) pedálozásával elvittük mi is az aranyat. Ez úton is köszönjük Lilla, hogy kísértél minket! Klassz voltál!

A honismeret kategóriájában Nagy Szemere is megmutatta, hogy kell szépen fogalmazni.

Végezetül gratulálunk minden résztvevőnek! (Akit nem említettünk meg attól elnézést kérünk!) Reméljük a 2001. év is újabb kistestvért hoz a többi váza mellé és ezzel öregbítjük iskolánk hírnevét és jövőre se adjuk alább!

Nagy ikrek (Betti és Vera) 10.C

Tanulmányi versenyek, eredmények

Irinyi József Kémia Verseny országos döntőjébe jutott

Bartalos Luca 10. D és Bartalos János 9. D

Varga Tamás Matematika Verseny országos döntőjébe jutott

Simon Zsolt 8. F és Tóth Ádám 8. F

Arany Dániel Matematika Verseny döntőjébe jutott

Rendes Gábor 9. F; Simon Balázs 9. F

Lang Péter 9. F; Bartalos János 9. D

Fehér Ádám 9. D; Dömötör Csilla 10. F

Kalmár László Alkalmazói Országos Számítástechnika Verseny döntőjébe jutott

Horváth Dávid 9. D

Winkler Ágoston 12. F

Turi Péter 10. C

OKTV döntőbe jutottak:**Matematika:**

Zábrádi Gergely 12. F
Vörös László 11. F

Fizika: Zábrádi Gergely 12. F

Német: Jaross Ágnes 11. F

Történelem: Ábel Csaba 11. F

Nemes Tihamér:

Varga Tamás 8. F
Simon Balázs 9. F
Bujtás Balázs 9. F
Rendes Gábor 9. F
Turi Péter 10. C
Végh Tamás 12. C

Örülök, hogy révais vagyok

Örülök, hogy szeptembertől a Révaiba járhatok. Biztos vagyok benne, hogy itt komoly tudást lehet szerezni. Én ezért jöttem ebbe az iskolába.

És te miért jöttél ebbe a gimnáziumba? - kérdeztem osztálytársamat, Nacsá Kristófit

A Révait a legnehezebb iskolák között tartják számon. Kíváncsi voltam, hogyan felelek meg a felvételin. Sikerült túljutnom az írásbelin, így aztán otthon megbeszéltük, hogy behúzóok, és remélhetőleg sikerül bejutni. A szóbeli elég jól sikerült, így úgy éreztem kénytelen vagyok eljönni. Nem mintha ez kényszer lett volna, inkább örültem hogy bekerültem.

Hogy érzed magad az új közösségben?

Nagyon jó az osztályközösségünk, bárkivel el tudok beszélgetni. Már megvolt az első osztálybulink is.

Na és, hogyan érezted magad?

A buli jó volt. Hoztunk ételt, italt, volt zene is. Csak nem jött el mindenki. De ahogy mondani szokták, minden kezdet nehéz.

Mik a kevesc tantárgyaid?

A számítésh és a testnevelés.

Révais diákként mi tetszik és mi nem?

Tetszik, hogy nem kisiskolásként bánnak velünk. Igaz, hogy a jó eredmény eléréséhez, a tananyaghoz való hozzáolvasás is szükséges. Jó dolog, hogy a különböző szakkörökön a többletananyagok nagy részéhez hozzájuthatunk.

Te milyen szakkörre jársz?

Az igazat megvallva, a szabadidőmben elsősorban kosarazom. A legrosszabb dolog talán éppen a kosárpálya egyenetlensége. Ez még elég sok gondot fog okozni nekem, és az eddigiekben is sokszor át kellett bukdácsolnom a göröngyökön. A hírek szerint jövőre felújítják. Remélem így is lesz.

Mi a tapasztalat a többi diák viselkedéséből?

Ebben az iskolában a nagyok nem élnek vissza azzal, hogy nagyok. Jól kijövök az osztálytársaimmal.

Milyen végszót választanál?

Örülök, hogy révais vagyok. Remélem mások is.

Papp-Kuster Ádám 7.F

Játsszunk! - ahogy azt a Felhőc Produkció elképzei

Felhőcék az Oktatási Minisztérium valamiféle megbízottjai lehetnek, akik a következő feladatot kapták: csináljanak programot az arra érdemes színjátszó csoportoknak. Erre ők előrukkoltak egy olyan egynapos hasznos időtöltéssel, aminek a szórakoztatás mellett még tétje is van. A neve: Játsszunk színházat! Íme a feladat: reggel 9-kor minden csoport húz egy ismert drámát, egy profi rendezőt, egy aznapi újságcikket, és kap kellékeket. A nap folyamán ezekből kell élvezhető előadást kreálni. Iskolánkból a PaThália a ReActor színkör néhány tagjával megerősödvé állhatott neki Moliere: Tartuffe és a "Rádióműsor a rasszizmusról" című cikk összehangolásának. Segítők Éri Kovács András, a Kolibri Színház rendezője volt. A darab színhelye Ugorfalva lett, ahol a helyi rádió agyonhajszolt dolgozói óriási lehetőséghez jutnak: a világhálóhoz csatlakozva a rasszizmusról tarthatnak műsort. A kisebbséget a faluvégi ősmagyarok Mag Orgonék alkotják, így velük készül a riport. Megjelenik egy fiatal, igazi ősmagyar is, és belopja magát a családfő szívébe (innen már sejthető, hogy nem is igazi ősmagyar ez a jövevény, sőt, aki ismeri a művet, tudhatja e csaló igazi célját). Végül persze lelepleződik az álszent, a haláltól pedig rádiósok mentik meg (a halál itt a torzonborz apa kardja).

A darabon kívül a nap központi eseménye volt még a hajnali és éjszakai közös vonatozás, és az a jóleső tudat, hogy révais csoportot hívtak meg versenyezni drámatagozatos körök ellen. A végére pedig: (ezt az utolsó részt a legnehezebb megfogalmazni) álltuk a sarat, nem vallottunk szégyent, a részvétel a fontos. Sok új élményt szereztünk, és öregbítettük iskolánk hírnevét.

Kóbori Sarolta 12. B

Révai-vetélkedő

Iskolánkban hagyományosan a 9. évfolyamosok számára hirdetik meg a "Révai vetélkedőt". Az intézmény névadójának életéről, valamint az iskola múltjától szóló versenynek idén külön aktualitást és rangot adott Révai Miklós születésének 250. évfordulója. Én, mint a győztes csapat egyik tagja arról szeretnék beszámolni, hogy mit is kellett tennünk a győzelemért.

Osztályunkból, a 9. F-ből két csapat nevezett be a vetélkedőre. A kétfordulós verseny első részében Révai életéből összeállított tesztet töltöttünk ki, s az első hat csapat juthatott tovább. A második megmértetés időpontja csapatunk számára nem volt szerencsés, mert angol bemutató óráról kellett elkéredzkednünk, hogy résztvehessünk a döntőn. Miután sikerült a zsűrit a kanyarban megelőznünk, már csak ugyanezt kellett tennünk az ellenfeleinkkel is. Nem dicsekvésképpen említem meg, hogy nemcsak a versenyt nyertük meg, hanem minden egyes feladatban mi szereztük a legtöbb pontot. Ehhez persze szükség volt arra, hogy a kiadott tanulmányokat megtanuljuk, és a kiállítószekrénybe frissen kitett írásokat is alaposan áttanulmányozzuk. A díjak átadására nagyon előkelő helyen, emlékezetes körülmények között került sor. A Városházán tartott ünnepségen vehette át háromfős csapatunk (Tóth Réka, Rendes Gábor, Kovács Eszter) képviselője a győztesnek járó jutalmat. Végezetül még annyit, hogy a vetélkedőnek köszönhetően a Révai Miklós névről már nemcsak az iskolámra asszociálhatok, hanem azt is tudom, milyen sokoldalú tudósemler volt iskolánk névadója, mennyit tett - többek között - a magyar nyelv ügyéért.

Kovács Eszter 9. F

Parainesizmus

Egy kedves barátom szokta mondani: "Vigyázz magadra, nehogy megsértsék tested s lelked!" De kérdelem én: ha burokba zárkozunk, nem "óvjuk"-e meg magunkat a jótól is? El kell hát dönteni: vállaljuk-e a kockázatot és kitárulkozunk, vagy bevonulunk testünk legrejtettebb zugaiba, és nem veszünk tudomást a külvilág vad dörömböléséről, a még vadabb szereplőiről.

Nehéz szűrőt fonni magunk köré, s mint pók a legyet, kifogni a jót, s amint a pusztító szellőt, a bántót engedni elrohanni mellettünk. Ám ha mégis sikerül a hálót összeállítanunk, könnyen lehet, hogy egy-egy kéz vagy szellőkés elszakítja, s ha nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy a tátongó lyukat a gyorsnál is gyorsabban befoltozzuk, könnyen eheti meg a kicsiny lyuk az egész, gondosan felépített hálónkat. Ezért hát törekedj arra, hogy ha rá is szánod magad a hálófönásra, ahogyan a kis pókocská teszi a fa ágacskáival, ugyanúgy te is rögzítsd magadhoz sok kis szállal mind a családod, mind a többi, hozzád közel állt embereket - még ha kevesen is vannak -, hogy ha nagy úr támad ijesztőn hálódon és a káros fuvallatok majdnem elpusztítanak, ők adjanak menedéket, hálóikat körülöttesd összefonva s ezzel biztonszágot nyújtva mindaddig, amíg kijavítod a hibát és újra ellen tudsz állni. Születésünkkor már adott a védekezni akarás és az évek során fejlesztjük e tulajdonságunkat oly tökélyre, hogy ha akarjuk, meg tudjuk védeni apró lelkünket. Csak két olyan dolog van, mi hálód megsértheti: a fájdalom s kudarc. A kudarc fájdalmat ébreszt, a sokáig tartó fájdalom kudarchoz vezet. Tehát tégy meg mindent azért, hogy ha építész is, szilárdan álljon szívedre támaszkodva. Aztán ha esetleg elegend lett a sok hálójavítgatásból és újrafonásból, másszál fel apró lábaiddal egy égbenyúló fára és leugorva engedd magad a széllel vitetni... Talán kikötsz egy jobb világban, ahol kevesebben akarják majd hálód s ezzel együtt Téged, lelked megsérteni.

Hoffmann Tünde 12.D

Akik jelenlétükkel...

Ne haragudj kedves olvasó, hogy most nem a hagyományos (persze el nem hagyható) búcsúzó olvasható, ezt mások már e lap hasábjain megtették helyettem. Na nem mintha én nem gondolnék ugyanolyan meghatottan és hálával teli szívvel vissza az elmúlt 4 évre (bár még nem érettségiztem le) és én is elmondhatnám, hogy középiskolai pályafutásom szinte egy a szavannák érintetlen pusztáját és ájerét átszelő gepárd gyorsaságával telt el (igyekeztem e fölötti meglepetésemet kellő költőiséggel érzékeltetni mintegy bizonyítván azt is, hogy azért biológiát is érdemes tanulni). Egyszóval kár mellé beszélni, lassan "érettek" leszünk. Hogy mégis miért ragadtam pennát (illetve klaviatúrát) ? Nos, nem tudok elsiklani azon tény felett, hogy negyedikes búcsúzó diáktársaim mindaddig kihagyták "farewell"-jükből (you know - az én madzsarom egy kicsit megkopott) iskolánk olyan szerves részeit és személyeit, (A)melyek nélkül talán amúgy "kálörful" diákéletünk asszimilálna lebensraumunk homogén egyvelegébe. Magyarul dög unalom lenne.

Lassan azért csak elértem a kifejtő részig. Nem hiszem el, hogy reggelente bármily félholtan is érkezünk, csak úgy észrevétlenül elfutnánk a "munkába" érkező sihedereket oly szívesen fogadó Annus néni mellett, mely szívességgel talán csak a Hawaiiiba érkező turistákat köszöntik a bikinis lányok Aloha felkiáltással és virágkoszorúval. Nem is értem, hogy Annus nénit, kinek nevét egyébként dicső Révai Bluesunk is örzi, egyszerűen kihagyják minden megemlékezésből, pedig hát Istenükre legyen mondva "naprakész" történeteivel mindent megtesz portás létünk élvezetesebbé tételéért, miközben Király Gabi éberségével figyel a kaput és örködik nyugalmas eszesedésünk felett, anélkül, hogy mi erről tudnánk.

Kizárt, hogy helyrehozható hiba, de én megkísérlem a lehetlent és vezekelek az iskola legnépszerűbb területéért felelős személy előtt, kinek odaadó munkája nélkül, naponta száz és száz ember távozna csalódottan évszázados intézményünk falai közül ill. maradna éhes. Csupán egy költői kérdéssel élhetek: Peti, meg tudsz nekünk bocsátani??? Bízom nagylelkűségemben és abban, hogy további generációk is megtudhatják, milyen is az áraid révén visszamenni a 80- as évekbe (nem azért mondtam, hogy most emeld az árakat), lehetőséget kapni egy kis testedzésre a szünetben, mely nem nélkülözheti a vele járó lila foltokat, magyar nyelvünk teljes vulgáris készletének kiürítése mellett. Álszent az, aki letagadja, hogy igenis többet voltak nálad, mint a könyvtárban (már ha van az iskolában) vagy az igazgatóiban (bár ezt sokan nem sajnálják).

Nem akarok senkit se kihagyni, de mégis hely hiányában muszáj lesz csupán rövid köszönetekre szorítkoznom. Köszönjük a mindenkori portásoknak, akik valjuk be immáron profi szinten űzik a külső ajtóhoz való minimális energia-bevetéssel és előrehaladással végzett kijövetelt (azt hiszem egy másodikas hölgy tartja a rekordot, akinek csúcsideje 4 perc - ezúton is gratulálunk neki, bizonyára tudja, hogy róla van szó). Kérjük őket, ne vegyék le fülükrol a Walkman-t és ne hallják meg a Sterbinszky maxiremix hangerejével percek óta szóló csengőt. Ajánlom figyelmükbe a sílécek felcsatolását, mellyel úgy gondolom többszörösére növelhetnénk a kijövetel idejét.

Köszönjük a tanári előtt temporálisan feltűnő diákoknak (van önekik nevük, kérem?). Habár a tanárokat abszolút nem ismerik, ki nem hívnak senkit, de teljes erőbedobással fitogtatják felsőbbrendűségüket (melyet egy rajtuk fityegő fehér jelvénytől eredeztetnek) és gátolják az ott haladókat a közlekedésben. No nem munkájuk hasznosságát kérdőjelezem meg, hisz szünetük feláldozásáért még pénzt sem kapnak (igazis: PÉNZT az ajtónállóknak!!!!). Kizárt, hogy nem hagytam ki valamely mikro népcsoportot (talán az árkádok alatt dohányzókat, de lévén, hogy tevékenységük továbbra is Top Szikrit erre nem is akartam kitérni). Tehát ennyi lenne az én kis mondandóm, melyet csak úgy bátoritanul jegyeznek meg és át is adnám a helyet társaim monumentális búcsúbeszédeinek. De azért: Köszönjük a fentemlítetteknek, és a kihagyottaknak is, hogy, ahogy mondani szokták jelenlétükkel emelték...

Benedictus

Emlékezés Hundertwasserre

Gondolom, aki egy picit is érdeklődik a mai **művészet** iránt és néha fel-fel lapoz néhány újságot, az biztosan értesült **Friedrich Hundertwasser** haláláról. Aki nem, azért az biztosan hallott már elfogadhatatlannak tartott, radikális épületeiről. Bizony, sokan így vélekednek róla, de azt gondolom, még ők is elismerik, hogy ötletei nagyon eredetiek. Szerintem furcsa stílusával azt a torz irányt akarta ellensúlyozni, amely irányba elindult a nyugati kultúra a XX. század folyamán. Házai a szürke panelkockák embertelen világának harsány ellenpontjai. Talán az ő stílusa egy új út alapjait fektette le és az a mi dolgunk, hogy tovább építve elindulunk ezen az úton vagy továbbra is megőrizzük őt egyedi lázadóként. Persze ezzel azt akarom mondani, hogy minden épület görbe legyen, mint a mesében. Csak néha esetleg képzeljük el, milyen volna, ha tényleg fák nőnének a raktáráruházak több száz négyzetméteres, lapos, eső áztatta tetején.

Hundertwasser már nincs köztünk, de, ha néhányan követnék, jobb lenne a világ. Ő azt tanácsolta: *"Ha valaki egyedül álmodik, az csak egy álom. Ha sokan álmodnak együtt, az egy új valóság kezdete."*

Orosz Norbert 12. B